

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 06/11/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 77

Đời sống càng hiện đại thì tham cầu, vọng tưởng của con người càng lớn mạnh. Có người lợi dụng shopee để lừa đảo người khác. Còn người mua thì muốn mua đồ khuyến mại nên đã bỏ ra số tiền lớn nhưng kết cục là thường thì có thường song hàng nhận về toàn là hàng dỏm. Đây là kẻ xấu đánh vào lòng tham của con người.

Tham là đầu nguồn của mọi đau khổ và chướng ngại. Chặn được đầu nguồn thì chúng ta không còn đau khổ nữa. Nếu chúng ta không tham cầu thì không bị lừa. Từ ngàn xưa, tổ tiên ông bà chúng ta dạy rằng: “*Vô công bất hưởng lộc*” tức là nếu ta không có công trạng gì thì cho dù người khác gọi ý tặng hoặc tặng ta thì ta cũng không nhận.

Chúng ta tu học Phật pháp là để sửa tâm “*tự tư tự lợi*”, tâm tham cầu của mình. Hòa Thượng từng dạy rằng dù có đáng hưởng dụng, chúng ta cũng không hưởng dụng. Những thứ dư ra đó đều là để cúng dường, để giúp đỡ tất cả chúng sanh. Phật pháp dạy chúng ta: “*Tri túc thường lạc*” – biết đủ thường vui. Người không biết đủ thì cho dù là người giàu nhất hành tinh thì vọng tưởng, tham cầu của họ không bao giờ dừng lại, nên họ sẽ là người nghèo nhất. Người chân thật biết đủ mới là người giàu.

Có người làm ra vẻ như đang chân thật xả bỏ, họ lên núi tu hành nhưng vẫn nói xấu người khác và cho rằng người khác không biết xả bỏ. Thật ra, mỗi lần lên núi là mỗi lần họ đi đổi gió, lên ở không mất tiền. Đó không phải là xả bỏ. Xả bỏ phải xả từ nơi tâm, chân thật biết đủ chứ không phải không mong cầu được nên đành cam chịu. Người có mà không cần thọ hưởng mới là đáng quý.

Cuộc sống hiện đại cũng kéo theo sự hình thành một số đạo lạ đánh vào lòng tham con người để lừa gạt. Họ thấy người bệnh khổ nên đưa ra chiêu bài chỉ cần luyện pháp này từ 3-5 ngày là được khỏe mạnh, sống lâu. Ai nghe như vậy cũng thích vì chỉ cần tu 3-5 ngày là thành công còn tu theo Phật thì phải tu cả đời khổ cực, lại còn phải buông bỏ “*danh vọng lợi dưỡng*”, bỏ ăn, bỏ ngủ, thậm chí bỏ cả sắc đẹp. Họ cho rằng tu Phật khó quá nên bỏ tu Phật để tu theo đạo lạ.

Những đạo này, thứ gì họ cũng tu, “*tu danh tu lợi, tu gian tu dối, tu dục tu tình, tu quanh tu quẹo*” nhưng họ lại không tu tâm thanh tịnh, tâm chân thành, tâm từ bi. Vì tham sự nhàn hạ nên họ bị lừa. Thậm chí có gia đình tu hành niệm Phật lâu năm, thờ Phật trang nghiêm, một thành viên trong gia đình đó từng là trưởng đạo tràng dẫn dắt cả một khu vực. Thế nhưng, họ đã giải tán đạo tràng, bỏ Phật không tu. Việc tu hành

của họ không xuất phát từ tâm chân thành, thanh tịnh mà là tu dục tu tình, tu danh tu lợi nên mới có kết quả như vậy.

Người học Phật mà chìm đắm trong “*danh lợi*” thì tu học không thể đạt kết quả. Khi gặp chướng ngại xảy ra thì họ cho rằng lâu nay học Phật chẳng được gì, thế là họ bỏ học Phật đi học thứ khác. Học Phật thì cần phải tu Giới Định Tuệ, diệt trừ Tham Sân Si còn học những thứ khác thì nhanh có kết quả, chẳng phải diệt gì nên ai cũng thích.

Người có duyên lành với Phật pháp, mỗi ngày được nghe, được học Phật pháp là người có phước báu. Dù có phước báu như thế nhưng nếu không chân thật tu hành thì họ cũng sớm đến ngày bỏ Phật pháp mà quay sang “*tu danh tu lợi, tu gian tu dối, tu dục tu tình, tu quanh tu quẹo*”. Những người có những sở thích như thế thì không bao giờ tu tập theo sự định hướng của Hòa Thượng. Họ không thể ngồi yên để nghe pháp của Hòa Thượng. Thậm chí, mỗi ngày nghe pháp là mỗi ngày họ cho rằng đang bị mắng chửi không cảm thấy thấm thía, cảm xúc trào dâng.

Họ cũng nói học Phật pháp phải vui mới học được. Họ đâu biết rằng muốn được an vui thì phải khổ công hàng phục 16 tên giặc tập khí, bỏ “*danh vọng lợi dưỡng, “tự tư tự lợi”*”, ngăn ngừa “*năm dục sáu trần*”, diệt trừ “*tham sân si mạn*”.

Hòa Thượng thường nói: “*Chúng sanh ngày nay thích nghe gạt chứ không thích nghe khuyên*”. Người thế gian không muốn rèn luyện, không thích diệt phiền não. Họ cho rằng không cần diệt vọng tưởng, chỉ cần thỏa mãn “*năm dục sáu trần*”. Nếu ai đó nói với họ rằng tu hành không cần giữ giới hoặc nói những điều chìm trong tư dục thì họ rất thích còn lời Phật dạy thì họ không nghe. Đến lúc khổ đau đến rồi, muốn quay đầu thì không còn kịp, không còn thời gian.

Hòa Thượng từng nói chúng ta có đến 99% phần trăm nguy cơ rơi vào tà kiến. Không chỉ những thông tin mà chúng ta tiếp nhận hằng ngày, rất dễ có thể là tà kiến mà mờ mắt, nhắm mắt, nằm mộng cũng có thể lọt vào tà kiến. Có người nằm chiêm bao thấy ai đó ban phước lộc, ban cả một đồng tiền, thế là đến lúc tỉnh giấc thì tâm thái lại mơ tưởng chờ chừng nào tiền sẽ đến. Người xưa không học Phật, chỉ học đạo đức Thánh Hiền thế gian mà còn cao thượng hơn người thế gian ngày nay. Người xưa có câu “*Nhân phi nghĩa bất giao, vật phi nghĩa bất thủ*”.

Người không có đạo nghĩa thì không kết giao, tài vật không phải của mình thì cũng không lấy, thậm chí là của mình, người ta cho mình cũng chưa chắc đã lấy. Mọi thứ tà tri tà kiến đang vây kín chúng ta cho nên nếu mắt thấy, tai nghe mà chúng ta không phân biệt được thì lập tức rơi vào tà kiến. Thế gian chúng ta đang có hiện tượng là một ai đó gọi điện thoại vào số máy của người dân để lừa gạt họ. Cho nên, ngày ngày chúng ta muốn an lạc, thanh tịnh cũng không được.

Cả tháng nay, những cuộc điện thoại gọi cho tôi toàn là lừa đảo, không thấy ai gọi để cần cầu học tập Phật pháp. Tổ sư Đại Đức nói Ta bà thật không dễ đùa, ngày ngày

chúng ta bị nhiễu loạn tâm thanh tịnh. Những công cụ hiện đại của thế giới hiện đại đang làm nhiễu loạn chúng ta. Chính vì lẽ đó, từ lâu tôi không dùng zalo, Facebook.

Vì vậy, hằng ngày mọi sự mọi việc, chúng ta phải tỉnh giác. Tỉnh giác không phải là phân biệt chấp trước. Tỉnh giác là luôn an trú tâm mình ở nơi Phật pháp, lấy sự tu tập của Bồ Tát để nương theo: *“Bồ Tát có một pháp là thường niệm thiện pháp, quán sát thiện pháp, tư duy thiện pháp, không để một ý niệm bất thiện xen tạp”*. Nếu thấy người có danh, có lợi mình cũng thích danh, thích lợi thì mình thì sai lầm rồi.

Như câu hỏi ngày hôm qua về việc sống trong gia đình làm sao đôi đũa mà không bị chướng ngại tâm thanh tịnh của chúng ta. Hòa Thượng trả lời là tình rất phiền phức và sự chấp trước còn phiền phức hơn nữa. Cho nên chúng ta vẫn có tình nhưng đừng có chấp là được, thực tế nhiều người lại dính chặt vào tình. Tôi từng kể về một người bạn rất chân tình nhưng không đắm chấp. Anh ấy luôn chăm sóc vợ tận tình chu đáo, gọi vợ là người đẹp, lúc ăn cơm thì gấp thức ăn cho vợ nhưng mọi động thái của anh đều gắn với niệm Phật. Quả đúng như lời Hòa Thượng từng nói tu hành không phải để trở thành người gỗ đá.

Câu hỏi thứ nhất trong bài học hôm nay, có người hỏi rằng: *“Chồng con thường đi hát Karaoke, uống rượu tìm vui, con đã nói rất nhiều lần nhưng không nghe, loại người này còn có thuốc gì để trị không?”*

Hòa Thượng nói: *“Thuốc đó chính ở nơi bạn. Bạn không cứu họ thì ai cứu họ đây? Bạn học Phật, bạn mới có trí tuệ, có phương tiện khéo léo và có tâm nhân nại để độ họ. Họ chính là đối tượng thứ nhất để cho bạn độ chúng sanh.”*

Chúng ta đừng nghĩ không có thuốc để trị, hiện tại họ đang đắm chấp trong ảo ảnh nhưng chính mình phải phản tỉnh xem, mình đang học Phật, học chuẩn mực Thánh Hiền đây thì mình có đắm chấp không? Mình đang đắm chấp một cách khéo léo, tế nhị hơn, một cách có *“văn hóa”* hơn. Người khác nhìn chúng ta tưởng chúng ta có tu hành nhưng *“danh vọng lợi dưỡng”* của chúng ta vẫn y nguyên.

Cho nên khi khai mở trí tuệ rồi, chúng ta mới thấy được nhân quả trong tương lai mà họ phải gánh do đó, họ là chúng sanh đáng được độ. Nhà Phật có câu: *“Trong nhà Phật không xả bỏ bất kỳ người nào”*. Cho nên ai gặp phải hoàn cảnh này, hãy cố gắng làm Bồ Tát. Nếu lựa chọn làm La sát thì dễ bởi chỉ cần nổi tam bành lục tặc sẽ thành La sát và đời sau tiếp tục làm La sát.

Câu hỏi thứ hai: *“Kính bạch Hòa Thượng, Pháp luân của pháp luân công và pháp luân của Phật giáo có giống nhau không? Ở đất nước chúng ta, họ cho pháp luân công là tà giáo, ở Xinh-ga-po cũng có một số người đang luyện, vậy làm sao để phân biệt tà, chánh và người niệm Phật có thể luyện pháp này không?”*

Ở thế gian nhưng gì na ná, mang dáng vẻ Phật pháp mới có thể dẫn dụ được người khác. Người mơ hồ, không thấu hiểu về Phật pháp mới dễ bị dẫn dụ. Mọi sự mọi việc mà Phật dạy chúng ta đều rõ ràng tường tận, đều trên nền tảng của nhân quả.

Hòa Thượng trả lời: **“Pháp luân công có phải là tà giáo hay không thì phải xem cách nói của họ như thế nào? Họ nói rằng pháp luân an trụ ở nơi bụng (nơi đó có vùng hào quang xoay chuyển). Ngay cách nói này không phải là Phật pháp. Pháp luân trong nhà Phật chính là giảng Kinh, nói Pháp (đem Phật pháp luân chuyển), hoằng pháp lợi sanh, lợi ích chúng sanh chứ không phải có bánh xe pháp trên bụng hay trên đỉnh đầu.”**

Chuyển pháp luân là giảng Kinh nói pháp mà giảng Kinh nói pháp có hai cách là khẩu giáo và thân giáo. Chúng ta làm ra biểu pháp tốt để người khác nhìn thấy chính là chuyển pháp luân. Hằng ngày chúng ta tu tập chính là chuyển pháp luân. Khẩu giáo (nói) để cho người ta thấu đạt tường tận khiến người ta làm được đúng pháp. Miệng nói, thân làm đều là diễn pháp, cũng là chuyển pháp. Miệng nói một đằng, làm một nẻo là lừa gạt người.

Hòa Thượng nói: **“Thích Ca Mâu Ni Phật năm xưa ở đời đã làm ra tấm gương cho chúng ta xem. Phật có 49 năm ngày ngày vì chúng sanh mà giảng Kinh nói Pháp, chính là dạy bảo học trò đời sau phải nên lấy Phật làm tấm gương, học tập với Phật đà, học tập tinh thần của Phật đà để giáo hóa chúng sanh.**

“Ý nghĩa của chữ “Luân” rất sâu, đại biểu cho “không” và “có” không hai. Chữ “Luân” có nghĩa là viên, là tròn đầy. Vòng tròn của tâm là không, viên tâm là không. Phật dạy chúng ta tâm phải thanh tịnh, phải rỗng không, không thể có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước.” Tâm “rỗng không” nghĩa là tâm không được dính mắc, nếu mọi sự mọi vật, tâm chúng ta vẫn dính mắc thì không còn thanh tịnh.

Hòa Thượng nói: **“Viên châu là vòng tròn bên ngoài, vòng tròn bên ngoài phải động, đại biểu rằng thân chúng ta phải động mà tâm thì phải tịnh. Thân động chính vì tất cả chúng sanh phục vụ, phải xả mình vì người, đây là ý nghĩa của pháp luân nơi nhà Phật. Pháp luân không phải là có một bánh xe ánh sáng đang xoay chuyển trên đầu hay trên bụng, cho nên họ mượn tên gọi nơi Phật pháp của chúng ta.”**

Mọi sự trên đời này đều “Thành Trụ Hoại Không” - Vật chất này đang có sự hiện hữu nhưng chỉ một thời gian thì vật chất này không còn tồn tại. Núi đá mà cũng có thể hoại thành cát bụi. Thân thể con người cũng vậy, có “Sanh Lão Bệnh Tử”. Cho nên Hòa Thượng nói “Không” và “Có” không hai.

Pháp luân của nhà Phật hay đến như vậy chứ không phải có bánh xe ánh sáng xoay quanh nơi bụng hay đỉnh đầu. Pháp luân của nhà Phật là xả mình vì người giống như vòng ngoài bánh xe luôn phải động, phải phục vụ chúng sanh còn tâm của bánh xe hay tâm chúng ta phải luôn tĩnh lặng. Tâm mà động thì bánh xe bị văng đi nơi khác rồi. Cho

nên người nghe không hiểu thấu thì dễ bị gạt còn nếu đã hiểu rõ như nội dung Hòa Thượng đã chỉ dạy thì không thể bị gạt.

Ngài tiếp lời: **“Chúng ta tu học ở bất cứ quốc gia nào thì phải tuân thủ pháp luật. Nếu quốc gia không thừa nhận họ là một chánh giáo thì chúng ta không được tiếp nhận. Trên Kinh Phạm Võng từng dạy người xuất gia thứ nhất không được làm giặc quốc gia, không phỉ báng nói xấu quốc gia. Còn trên Kinh An lạc, dạy Bồ Tát tại gia thứ nhất không được trốn thuế tức là quốc gia quy định nộp thuế thì chúng ta tận nghĩa vụ của mình. Thứ hai là không được vi phạm pháp luật quốc gia, nhất định phải tuân thủ. Đây là Phật đà dạy bảo cho người xuất gia và tại gia.**

“Nếu quốc gia đã định đó là tà giáo mà chúng ta theo học tập với họ, vậy thì chúng ta đã vi phạm pháp luật. Nếu bạn muốn luyện công thì lạy Phật là phương pháp rèn luyện tốt nhất. Lạy Phật chân thật là pháp luân thường chuyển. Khi lạy Phật, tâm địa chân thành thanh tịnh, trên thân thể mỗi một cơ quan đều vận chuyển. Thân được rèn luyện, tâm thì thanh tịnh, thân thể mềm mại. Nếu như có thời gian ít nhất mỗi ngày lạy 300 lạy là việc bình thường. Sáng sớm lạy 300 lạy, tối lạy 300 lạy và buổi trưa sau khi ăn cơm, kính hành đi bộ, niệm Phật, nhiều Phật 30 phút sau đó lễ Phật 100 lạy nữa. Có thể duy trì một năm như vậy thì thân thể rất khỏe mạnh. Đây là đạo dưỡng sinh rất tốt.”

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!